

IZGUBLJENI SIN

Nastopajoči:

oče

mlajši sin

starejši sin

prijateljica

prijatelj

natakar

kmet

pripovedovalec

pujsa

Pripovedovalec:

Nekoč (še ne tako dolgo tega) je v deželi za devetimi gorami in devetimi vodami stalo mogočno kraljestvo. Kralj, ki mu je vladal, je bil med svojim ljudstvom zelo priljubljen. Skozi leta svojega vladanja je kraljestvo pripeljal do miru in obilja. Ker pa je bil sam že v letih, je nekega dne poklical svoja dva sinova in jima rekel:

Oče:

Draga moja sinova! Odkar mi je umrla žena, sta vidva moje največje bogastvo. Vendar sem sam že star in kraljevanje počasi postaja pretežko zame. Zato sem se odločil, da svoje imetje razdelim med vaju in vama prepustim vladanje.

Sinova:

Hvala, oče!

Oče:

Prosim pa vaju nekaj! Ostanita pri meni, dokler ne umrem. Potem lahko počneta kar vaju je volja.

Prvi sin:

Nimam niti namena, da bi kam šel. Našel sem neke tvoje stare načrte, kako bi lahko izboljšal vodovodno napeljavo v starem delu našega mesta in nameravam jih izpeljati. Pravzaprav grem zdaj takoj na delo. Se vidimo pri kosilu!

Mlajši sin:

Ta moj starejši brat! Pretrgal se bo od dela. Pa zakaj? Samo enkrat se živi in če ne bom užival zdaj, ko sem mlad, kdaj pa bom? Oče, saj te imam rad, ampak našega malega mesta sem že pošteno sit. Svet me čaka. Namesto, da mi daješ pol palače in ozemlje, mi raje daj denar. S kreditno kartico, s to si bom lahko kaj pomagal. Tako boš pokazal, da me imaš resnično rad.

Pripovedovalec:

Kaj je hotel oče? Upošteval je želje mlajšega sina in mu z žalostnim srcem dal novo kreditno kartico. Mlajši sin je spravil svoje stvari v kovčke, vzel kartico ter se odpravil od doma dogodivščinam naproti. Na očeta, ki je z okna opazoval njegov odhod, se ni niti ozrl. Preveč se mu je mudilo.

Ko je prispel v veliko mesto se je nastanil v hotelu s petimi zvezdicami. V lokalu, ki ga je zvečer obiskal si je hitro nabral novih prijateljev. Imel je denar in z njim ni ravno varčeval.

Mlajši sin:

Danes je moj dan! Vsem častim pijačo na moj račun!

Prijateljica:

Poslušaj, si hodil kaj po središču mesta? Si videl pri Benettonu nov pulover? Naslednji teden imam rojstni dan, in če še ne veš, kaj bi mi

lahko zanj podaril, ti lahko malo pomagam. Tistih nekaj deset tisoč pa zate res ne predstavlja prevelikega stroška.

Mlajši sin:

NI problema! Celo zabavo bom priredil zate. Pripelji svoje prijatelje – tvoji prijatelji so moji prijatelji. Sicer sem pa ugotovil, da tudi sam nujno potrebujem novo garderobo, vse: hlače, srajce, copate, čevlje ... Me lahko spremljaš jutri pri nakupovanju? In potem vas vse povabim na pizzo!

Prijatelj:

Ti si najboljši! Ampak tako bled si – si ne bi privoščil kakega potovanja v bolj tople kraje? Morje, sonce, plaža,... Poznam nekaj ljudi, ki se spoznajo na najboljše kraje ob morju, lahko jih povabim zraven. To bo žur.

Mlajši sin:

Kar pripelji jih! Zdaj pa se zabavajmo. Noč je še mlada. Natakarkar, še eno rundo za vse!

Pripovedovalec:

Zabave, potovanje, nakupi,... In vse to na račun mlajšega sina. Lahko si predstavljate, da je denar z njegove kartice hitro kopnel. In nekega večera, ko je ravno spet nameraval plačati račun za vso družbo, ki se je zbrala v lokalu, se je zgodilo:

Mlajši sin:

Natakar! Plačam!

Natakar:

Gospod, s tole kartico pa več ne bo šlo! Presegli ste račun.

Mlajši sin:

Nemogoče! Poskusite še enkrat!

Natakar:

Sem že dvakrat preveril. Ne gre. Plačati pa morate.

Mlajši sin:

Prijatelji, mi lahko pomagate? Teh nekaj tisoč pa gotovo lahko skupaj zberemo, kajne?

Prijateljica:

Jaz sem ravno danes pozabila denarnico doma.

Prijatelj:

Ljudje, ki nimajo dovolj denarja, da bi plačali, tudi naročati ne bi smeli. To je moje mišljenje!

Mlajši sin:

Lahko prinesem denar jutri? Res ga bom...

Natakar:

Račun je potrebno poravnati takoj! Na lepe oči ne morem dajati, kaj pa bi prišel! Če nimaš denarja, mi daj svojo dragoceno uro, potem pa se poberi od tu, in da te nikoli več ne vidim!

Pripovedovalec:

Tako je mlajši sin končal na cesti brez denarja. Poskušal si je nekaj denarja izposoditi od prejšnjih prijateljev, vendar so se ga od takrat, ko ni več mogel plačevati računov zanje, ti na veliko izogibali. Brez denarja in brez prijateljev v velikem mestu. Da je lahko preživel je moral beračiti. In tu ga je srečal nek kmet, ki je v mesto prišel po nakupih.

Mlajši sin:

MI lahko posodite nekaj denarja. Za kruh bi ga porabil!

Kmet:

Poglej se kakšen si. Denar ne raste na drevesu! Tudi jaz sem si ga moral zaslužiti. Kar tako ti ga pa ne dam. Zmeniva se takole, doma ima farmo svinj in potrebujem delavca, ki se bo z njimi ukvarjal. Plača ni sicer bog-ve-kaj, boš pa imel dovolj za hrano in prenočišče, če seveda hočeš.

Pripovedovalec:

Kaj je ubogemu fantu preostalo drugega. S kmetom se je dogovoril in se odpravil na kmetijo. Pa mu tudi tam ni bilo z rožicami postlano. Delo je bilo (svinjsko) težko, kmet pa je lagal o tem, da bo imel hrane dovolj, saj je z njo varčeval, koliko se je le dalo.

Mlajši sin:

Spet ta juha! Kaj juha, to je topla voda. Svinje imajo boljšo hrano kot jaz. Pa tako sem lačen. Če se samo spomnim, kakšna je bila hrana pri nas doma – med tednom je bilo meso, pa vedno se je dalo naložiti na krožnik še enkrat. Sploh se ne spomnim, da bi kdaj videl koga lačnega, razen kakšne gospodične, ki je skrbela za svojo postavo. Najnižji služabnik je imel boljšo postrežbo, kot jo imam tukaj jaz. Če bi jaz doma počel to, kar počnem tu, bi mi gotovo šlo bolje.

Tako, točno to bom storil. vrnil se bom domov in očeta prosil, da naj me vzame nazaj. Ne kot svojega sina, ampak kot služabnika. Vem, moj oče je dober človek, tega mi ne bo mogel odreči. Celó če bom delal v hlevu, mi bo bolje kot tule med svinjami.

Pripovedovalec:

Tako je razmišljal mlajši sin in v glavi natančno pretuhtal govor, ki ga bo povedal očetu, ko se bo znašel pred njim. Nato pa se je, kljub vsemu z malo negotovimi koraki, odpravil proti domu.

V tem času je oče doma nestrpno pričakoval kakršnokoli novico o svoje mlajšem sinu. Vsak dan je opoldne postaval na grajskem stolpu in gledal okrog, če se slučajno ne bi kje pojavila kakšna pikica, ki bi bila podobna njegovemu sinu.

Tako ga je zagledal že davno preden je fant prišel blizu gradu.

Oče:

Sin! Moj sin se je vrnil! Hitro pripeljite mi najhitrejšega konja, da mu pojaham naproti!

Pripovedovalec:

Ko je sin zagledal očeta, ki mu je jezdil naproti, je obstal na mestu. Komaj je izdaval prošnjo, ki se jo je naučil na pamet:

Mlajši sin:

Oče, tako mi je žal. Vse sem zapravil, ničesar več nimam. Prosim te, da bi smel biti pri tebi kot služabnik. Obljubim, da ti bom z delom povrnil vse, kar bom prejel.

Pripovedovalec:

Oče pa je skočil s konja, sina objel in kar preslišal prošnjo.

Oče:

Sin moj! Vrnil si se! Za to se splača prirediti zabavo. Pridi, pojdiva domov – našli bomo slovesno obleko zate, ti dali sandale na noge in prstan na roko. Samo, da si spet doma.

Pripovedovalec:

In doma je res priredil zabavo za vse dvorjane. Godba je igrala, mize so se šibile pod obilico hrane.

Pod večer pa se je domov vrnil starejši sin in ko je izvedel, kaj je vzrok slavja, ki se je slišalo daleč naokrog, ni hotel vstopiti v praznično dvorano med povabljene goste. Tako je oče prišel k njemu.

Starejši sin:

Vse življenje sem že ob tebi. Nadaljujem tvoje delo, nikoli še nisem naredil ničesar, kar ne bi bilo po tvoji volji. Pa zame še nikoli nisi naredil zabave. Poglej pa mojega brata – vse je zapravil in doma ne dobi kazni, ampak obleko, prstan, čevlje... Kje je tu pravica?

Oče:

Sin, ti si vedno pri meni in kar je moje je tvoje. Razveseliti pa se je bilo potrebno, ker je tvoj brat bil izgubljen in se je vrnil. Bil je mrtev in je oživel.

